

Tứ Quái PleiMe

Pm Nguyễn Thị Tâm

Chào các bạn Pm,

Chắc hẳn ngay khi mới đọc tựa bài này thì những ai đã từng học ở PleiMe từ năm 1967 đến 1972 đều nhớ mấy nhỏ học trò quậy này phải không? Và có thể có bạn chỉ mới nghe nói chứ chưa biết cụ thể đám nữ quái này “quái” đến mức nào đâu phải không? Vậy thì bây giờ, Tâm Cận xin đại diện cho 3 quái kia để kể lại những chuyện quậy phá mà tụi này đã phải moi hết trí thông minh ra để sáng tạo nên. Ở trang Minh Đức có bài Ngũ Dzi của anh Nguyễn Quang Trung thì ở trang PleiMe có bài Tứ Quái cho cân xứng há các bạn Pm.

Do nghịch quá nên bộ 4 mới được các bạn trong lớp tặng cho biệt hiệu Tứ Quái, dần dà biệt hiệu này không những chỉ thông dụng trong lớp mà loang ra cả trường, rồi cả các bạn ở trung học Pleiku, Bồ Đề, Minh Đức mỗi lần gặp là cứ gọi ‘Tứ quái-tứ quái’.

Trước hết xin giới thiệu thành viên của nhóm tứ quái, dĩ nhiên gồm có 4 móng, đó là Tâm cận, Lý thị, Ngọc và Hới. Và sau đây là những trò nghịch ngợm tiêu biểu để mọi người thấy cái đám thứ ba học trò nó ma mãnh như thế nào, dù đó mới chỉ là ma nữ sinh thôi!

Ngày nào có học buổi chiều, bộ tứ không về nhà mà hay mua me-xoài-cóc-ôi đem vào ty Ngân khố hoặc ty Kiến thiết trên đường Trịnh Minh Thế (bây giờ là đường Trần Hưng Đạo) Pleiku nhâm nhi, tụi này thấy cái món đó sao mà ngon ơi là ngon, chỉ ước gì có thật nhiều tiền để ăn cho thoả thích. Nơi đây hấp dẫn bộ tứ vì có cái cầu tuột tha hồ mà chơi, không bị ai la và đuổi đi vì cái sự quậy của nhóm mình! Bộ tứ thay phiên nhau chơi trò này vui ơi là vui, cho đến 1 ngày kia:

Bữa đó được nghỉ 2 giờ sau nên cả bọn mừng vui hí hửng chạy nhanh từ trường đến ty Kiến Thiết để giành cầu tuột, 4 đứa khi mới tới thì hăng say lắm, không đứa nào chịu nhường đứa nào (cho dù đã ngầm kết nghĩa kim lan thề ‘sống chết có nhau’) nên cả 4 đều chạy lên bậc thang tới đỉnh cao nhất để chuẩn bị tuột xuống và vì giành nhau về nhất nên chen lấn xô đẩy ... Tâm cận bị rớt bịch từ trên xuống đất nằm im như 1 cái xác vừa tắt thở, cả bọn mắt hồn mắt vía lay qua

lay lại, một lúc từ từ may sao Tâm cũng nói được phều phào vài chữ, cả bọn mừng quá trời và từ đó vĩnh biệt luôn trò chơi này.

Giờ học nào mà tụi này chuẩn bị không tốt bài vở là tứ quái cho ghế gãy sụp ầm ầm liên miên đến hết giờ mới thôi. Bí quyết để ghế có thể gãy là: vì 4 quái ngồi chung 1 bàn, ghế của 4 đứa vì phá quá nên lung lay rãng như ông già, khi nào muốn ghế sụp là chỉ cần nháy nhau và cùng ẹo qua 1 bên thì ghế sẽ sụp ầm ... loay hoay sửa lại cũng mất mấy phút. Vài lần như vậy là hết giờ học!!

Tâm chở Lý bằng xe đạp không phanh, mỗi lần xuống dốc Phượng hoàng đường Quang Trung, khi cần Tâm phát tín hiệu ‘thắng!’ để giảm tốc độ, vậy là cả 2 nhíp nhàng cùng chà 4 chiếc dép xuống đường kêu xoạt xoạt ... Đi đêm lắm có ngày gặp ma nên có lần 2 quái bị té, mà cũng hên, chỉ mỗi xe đạp bị thương tật cong niềng thôi.

Giờ thể dục của cô Được, 4 quái trang phục y chang nhau: đội mũ lác bẻ vành như cao bồi, đeo gương, dán râu nhựa giả trai, mặc 4 quần jean hơi loe, 4 áo trắng ngang nhiên đi ngoài đường chọc phá các nàng họ điệu trong trường. Đồi với tứ quái thì ‘nam không tha nữ không thương’, có lần chọc ghẹo 1 nam sinh Bò Đê, chàng này tên Nhã, hay mặc áo ấm màu đỏ, tứ quái cho biệt danh là Nhã Bình Định. Chàng tức quá bèn rủ đồng minh cả bọn núp trong chùa Hội Quốc, đợi tứ quái đi học về bọn hắn xấp lá cà cho tứ quái ăn 1 trận cát sỏi no nê ... vì bất ngờ nên tứ quái không phản công được chút nào mà đành ôm hận xách giầy chạy có cờ, lòng thâm tiếc ‘nếu dự tính được rằng sẽ bị phục kích đánh úp kiểu này, phe ta đã chuẩn bị muối ớt để nghinh chiến chứ đâu chịu tháo chạy vô điều kiện nhục nhã như vậy!’

Cao điểm nhất là việc 4 đứa đi học về thường gặp 2 bà chị công chức đi làm ở 1 trong những ty trên đường Trịnh Minh Thế, các nữ sinh có thói quen đi bên trái mỗi khi tan trường, lúc nào các chị ấy cũng không chịu nể mặt ‘hậu sinh khả ố’ mà nhường đường gì hết, tụi này đi hàng ngang các chị ấy cũng đi hàng ngang, mà lần nào tụi nhóc tì cũng phải lo tan hàng để nhường cho 2 bà chị được thông dong đi qua.

Nhiều lần như vậy ắt phải để bụng và tức anh ách, bèn đặt biệt hiệu cho 1 bà chị hơi quá khổ là ‘thùng tô-nô’, mỗi lần đi ngang 2 bà, cả bọn liến láu với nhau ‘thùng tô-nô, thùng tô-nô’ chứ đâu có gọi trực tiếp, nghe hoài bà chị nổi doạ khi bọn nhãi dám đụng chạm mãi đến nỗi đau của mình, bà chị chắc là tức cảnh hông nên cuối cùng chiến tranh phải nổ ra:

Một bữa nọ, bộ tứ chưa kịp nhường đường, 2 bà chị lập tức tông sầm vào 4 đứa, 4 đứa bất ngờ quá chỉ biết đưa 2 tay giơ cặp ra phía trước theo phản xạ để đỡ, vậy là 2 bà chị vào trường mét hết các tội của tứ quái: nào là nhiều lần đeo râu giả trai tán tỉnh 2 bà, nào là nói hỗn, nào là các chị đã cảnh cáo nhiều lần vẫn không nghe-không chịu chấm dứt, ...

Tứ quái bị cô hiệu trưởng gửi thư thông báo cho phụ huynh đuổi học 3 ngày, vạch trần tội lỗi dưới cờ nên cả trường đều biết rõ sự kiện này. Khi thư đến tay phụ huynh, Hới và Ngọc bị 1 trận đòn nên thân, còn Tâm và Lý nhờ thông minh đột xuất dẻo miệng khóc lóc van xin bác cai đưa lá thư cho mình rồi nhím đi, 3 ngày bị đuổi đó Tâm và Lý tha hồ rong chơi phiêu lãng những nơi chốn mà không ai biết! 2 lá thư đó mãi mãi 2 gia đình và mọi người không biết, đó là bí mật cho đến khi Tâm bật mí ra đây!

Những trò quậy tung này xảy ra ở niên học 1968-1969 khi tứ quái đang học lớp đệ ngũ 2 ban Pháp văn ở trường nữ trung học PleiMe.

Hậu quả của những trò nghịch ngợm đó là cuối năm lớp 9, Lý và Hới phải thi lại rồi ở lại lớp; Tâm lên lớp 10B, Ngọc lên 10A, tứ quái tan đàn xẻ nghé từ đó, tuy nhiên Tâm với Lý nhà ở gần nhau nên dù học khác lớp vẫn cùng đi chung.

Cho đến bây giờ, tứ quái đã là bà nội bà ngoại rồi, ngòi nhớ lại những việc này bộ tứ cũng chắc lưỡi thầm nghĩ không biết sao hồi đó tụi mình lại nghịch ngợm đến nỗi được ghi danh vào biên niên sử của trường nữ trung học PleiMe như vậy!!

Sg, 07.2009

Pm NguyễnThịTâm- “TứQuáiPm #1”.